

titel **Al dat bloed is er soms te weinig aan**

auteur **Johan Stuyck**

met illustraties van **Christophe Jacques**

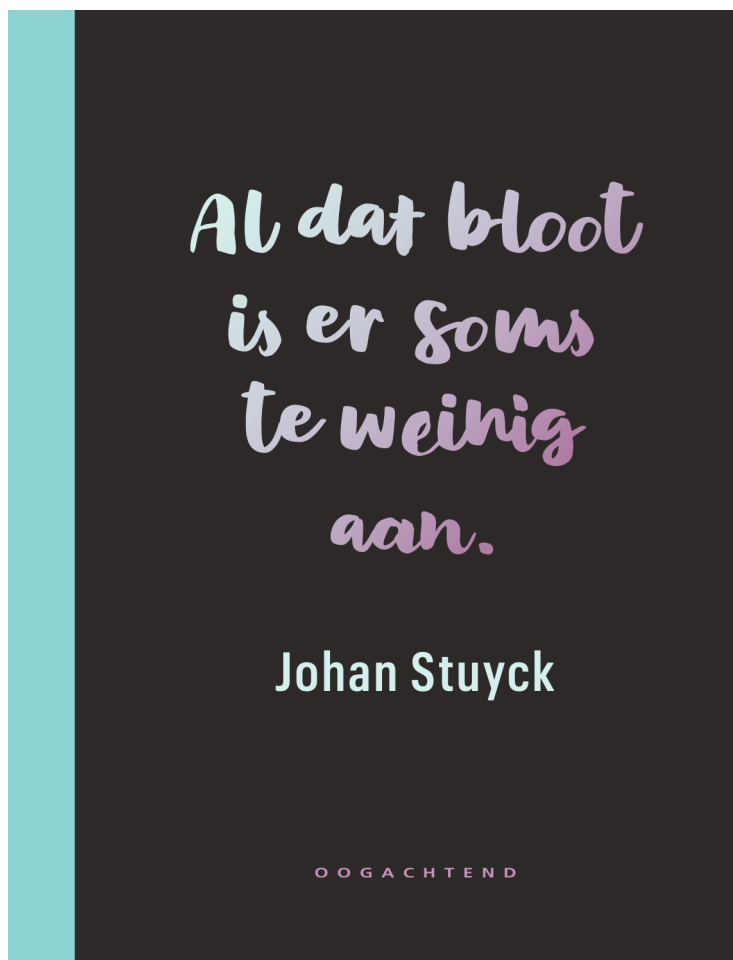
volume: 64 bblzn + hardcover

afmeting: 150 breed x 195 mm hoog

afwerking: hardcover, linnen rug, leeslintje

winkelprijs: 18 euro

isbn: 9789492975201

In **Al dat bloed is er soms te weinig aan** serveert Johan Stuyck een pijnlijk elegante cocktail voor diep donkere maar ook voor lichtvoetig dromerige dagen. Cynisch en rauw doopt hij zijn pen in emotie, die hij met zinnen van een verbluffende schoonheid in het rond spat. Elke vertelling laat je achter met een glimlach, gezucht of indigestie en toch zijn 40 verhalen er soms nog te weinig.

ROOSKAPJE

'Papa, waarom woon jij niet bij mama?' vraagt ze terloops, terwijl ze haar jas op de stoel gooit. Ze draagt geen rood kapje, maar hij staat met zijn grote mond vol tanden.

'Mama woont alleen in een groot huis en jij woont alleen in een klein appartement. Waarom wonen jullie niet samen, zoals de andere mama's en papa's?'

Wat antwoord je een kind van vijf? Omdat twee mensen elkaar niet graag meer zien. Omdat de ene de andere niet meer ziet. Omdat dingen gebeuren en je daar niets aan doet. Omdat tien jaar geen levenslange garantie op geluk is.

Hij stottert: 'Euh... ik weet het niet... dat is ingewikkeld.'

'Ga jij mij altijd graag zien, papa? Of weet je dat niet? Of is dat ingewikkeld?'

Hij slikt en hangt haar jas aan de kapstok.

7

STEENTJES

Opvallend veel koppels kussen elkaar voor de etalage van juwelier Versato. Ik zie zelden zo'n gewenste intimiteit voor het raam van bakker Vangrootloon of beenhouwer Rondou.

De blik op zoveel blinkende steentjes werkt verzoenend. Lippen klikken aan elkaar zoals magneten, polaire gebieden dooien, harten smelten gletsjergewijs en de bloedspiegel stijgt.

Op de Zuidpool biedt een mannetjespinguïn de mooiste kei die hij kan vinden, aan het vrouwtje van zijn bevroren dromen aan. In ruil mag hij hopen op wat warmte en geschuifel op glad ijs.

Koppels zijn koppels. De ene steen is de andere.
Op de Zuidpool of op de Bondgenotenlaan.

34

ZEEPBEL

Volmaakt transparante bolletjes zweven voorbij mijn raam. Het ene oogt wat luchtiger dan het andere maar allemaal dansen ze K3-gewijs in regenboogkleuren waar de bries hen blaast, de meeste richting station, enkele de hoek van de Vanderkelenstraat om.

Wanneer ik ze tegenwinds tegemoet sluip, zie ik dat ze verwekt worden door een bellenblaasmachine van het type BeamZ 500, voor de deur van de nagelnieuwe studio die belooft om uw vingertoppen vijlig te verwennen.

Tekstballonen zonder boodschap zijn het, stille kreten om aandacht, verpakt in zeepsop en gedoemd om geluidloos uiteen te spatten tot traag verdampende druppels op de stoep.

Maar ze hebben wel gevlogen en dat is benijdenswaardig.

26

OOG OM OOG

Ik zetel tegenover haar en spoor vooruit door het landschap. Zij rijdt ruggelings en heeft geen oog voor wat er voorbijglijdt. Haar iPhone is de perfecte spiegel voor een ritueel waarbij ze één oog sluit en het andere openspert om secuur haar wimpers tot zwarte gordijntjes te borstelen. Zelf ben ik geen gebruiker maar ik herken het kleine zwarte buisje met glanzende gouden letters van de televisiereclame: *L'Oréal de Paris*.

Na precies zeven minuten zijn de wimpers van haar linkeroog dubbel zo lang dan bij het vertrek in Leuven. Nu wordt het rechteroog onder handen genomen. Ze heeft de tijd perfect ingeschat om haar behandeling in twee helften op te delen want na 14 minuten stapt ze uit in Zaventem. Misschien werkt ze in een taxifreshop in de luchthaven en kan ze mascara voordelig *en masse* kopen. Of misschien vliegt ze naar een ander continent en doodt ze straks de vervelende reistijd met een volledige make-over.

De lege zitplaats tegenover mij wordt ingenomen door een zwarte vrouw met een prachtig opgestoken kapsel. Aan het vakkundig vlechtwerk te oordelen vermoed ik dat ze net geland is na een vlucht van een uur of vijf.

Senegal, gok ik.

27

BEKORING

Ambtshalve stap ik regelmatig door de Aarschotstraat in Schaarbeek. Het is zes minuten wandelen van het station tot de school waar ik levenslang les loop.

De etalages waar vrouwvolk zichzelf aanprijst zien er min of meer identiek uit. Echt aangekleed zijn ze niet, de etalages, maar dat is niet nodig want de waar verkoopt zichzelf. Veel hebben de dames niet om het lijf, ook niet op winterse dagen wanneer binnen de stookkosten hoog oplopen, maar de stoom die daar afgelaten wordt helpt om de aftrekbare beroepsonkosten fiscaal binnen de perken te houden.

De man, zeventig zoiets, staart onbeweeglijk naar de zonnebankbruine dame achter het glas. Hij ademt amper maar achter zijn rug laat hij de kralen van zijn tasbih langzaam door de vingers glippen. Biecht hij zijn zonden op voor hij ze begaat? Probeert hij de bekoring te bezweren en de duivel te verjagen? Of dankt hij zijn god voor zoveel schoonheid?

Ambtshalve zou ik een andere weg kunnen kiezen maar dan mis ik het straattheater van het Noordkwartier. Dat zou zonde zijn en ik heb geen gebedskraal om vergiffenis te prevelen.

53